

Die jeugd van tegenwoordig!

Ken je 'die jeugd van tegenwoordig'? Nee, niet de Amsterdamse rapformatie van het nummer *Watskebert?!*, maar de uitroep van menig wanhopige volwassene over het onbezonnen gedrag van onze kinderen en kleinkinderen. Wat moet er van ze terechtkomen? verzuchten we vaak over hun stomme, rebelse, onverantwoordelijke of ronduit gevaarlijke woorden en daden. We maken ons zorgen of erger, we hebben er bar weinig vertrouwen in dat ze ooit verstandige en verantwoordelijke volwassenen worden, zoals wij...

Waarom? Nou hierom!

Ze slapen een gat in de dag, laten overal hun spullen slingeren, zijn altijd alles kwijt, gooien hun vieze kleren niet in de was maar over een stoel, net zolang tot de schone sokken en het ondergoed op zijn en ze dus die vuile exemplaren nog maar een dagje extra aanhouden. Verder eten ze het liefst wanneer het hen uitkomt, en dat is per definitie niet sociaal wenselijk gezellig aan tafel met de rest van het gezin in een *smalltalk* over wat ieder heeft beleefd vandaag. Nee, ze zitten hele dagen te gamen of te appen op hun smartphones, melige filmpjes te maken of te bekijken op TikTok en reels van rappers te spotten op Instagram en YouTube. In het beste geval! Want laten we vooral de stiekeme feestjes met geestverruimende pillen en drankjes in alle kleuren en smaken niet vergeten of wat te denken van de online gokgames, waarbij je kan wedden op welke rolmodel-voetballer als eerste een gele kaart scoort in plaats van een doelpunt of bij wie als eerste zijn sokken afzakken, of iets anders onzinnigs maar kansrijks.... En de poet, die investeren ze al net zo digitaal in het grenzeloos magische cryptogoud!

Yolanda Eigenstein

De jeugd van tegenwoordig doet het heerlijk, op z'n eigen wijze, passend bij wat er vandaag op hun pad komt. Ze zijn net zo liefdevol, begripvol, respectvol, krachtig en vernieuwend als onze generatie. Precies evenveel. En ook net zo lekker lui, ongeduldig, onhandig, stom, gevaarlijk en onberekenbaar als wij.

Hoe fijn dat de tekst van Marjan mij weer inspireert om nog vaker, alle vooral nieuwe vormen van communicatie, sociale interactie en ontwikkeling van mijn kinderen en hun vrienden te omarmen, lief te hebben en elke dag weer van ze te leren. Wat een rijkdom.

Marjan, jij doet het gewoon. Je schrijft het precies zo dat het niet betuttelend, belerend of opvoedend bij mij binnenkomt, dankjewel.

PS: Leuke neef heb je!

Conclusie, die jeugd van tegenwoordig is niet alleen 'van God los', ze zijn zeker weten reddeloos verloren! Althans, zo klagen wij vaders en moeders, opa's en oma's, ooms en tantes, hoeders en opvoeders steen en been. Alsof we onze eigen meestal minstens zo extreme, domme en riskante jeugdexperimenten zijn vergeten.

Want geef toe, in onze jonge jaren waren die neurologische hersendraadjes tussen oorzaak en gevolg ook bij lange na nog niet voltooid. Ook wij deden oliedomme dingen. Met zijn achten in een 'Lelijke Eend' veel te hard én door rood scheuren, puur voor de lol na een uitgelaten kroegentocht in de nachtelijke stad. Of met negentig kilometer per uur door de polder op zwaar opgevoerde brommers naar de rockcafés en discoparty's waar we steevast teveel rookten en dronken. Om nog maar te zwijgen van het ritje naar Antwerpen in de onverzekerde auto van een vriend die wel alvast de auto maar nog niet zijn rijbewijs had!

Zijn wij nou heus dit 'alles voor de kick'-gedrag uit onze eigen jeugd vergeten? Zo ja, dan vertonen onze wel volgroeide hersendraadjes hier en daar toch echt wat uitval, vrees ik. Selectieve uitval, wel te verstaan. Veel waarschijnlijker is het namelijk en op zijn minst veel eerlijker, dat we onze primitieve prikkels en impulsen simpelweg verdringen, uit schaamte. Vermoedelijk om koste wat kost ons gezag overeind te houden, maar ondertussen wel keihard onze geloofwaardigheid te verliezen.

Volgens mij komt het heus wel goed met die jeugd van tegenwoordig, net zoals het met de meesten van ons ook best goedgekomen is.

Waarom? Nou hierom!

Online les vanwege corona, doen ze gewoon. Veilig beeldbellen met hun eenzame opa's en oma's, doen ze gewoon. Boodschappen halen voor kwetsbare mensen of met ze koken als vrijwilliger 'want we hebben toch vrije tijd over', doen ze gewoon. Het gelock-downde horecabaantje vervangen door callcenterwerk bij de GGD of assisteren bij uitvaarten, doen ze gewoon. Crowdfunding voor een schreeuwend duur medicijn voor een zieke vriend of zelfs een vreemde, doen ze gewoon. Een petitie starten tegen oneerlijke uitzetting van een in Nederland geboren klasgenoot met Syrisch-Armeense ouders, doen ze gewoon. Plasticopruiacties in hun stad, dorp, strand of bos, doen ze gewoon. Demonstreren voor het klimaat en tegen racisme en discriminatie, doen ze gewoon. Kleding hergebruiken, auto delen, vegan eten, gendervrijheid, doen ze gewoon. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Slechts één hoopvol stemmende kwestie wil ik tot slot nog met je delen. Mijn neef van eenentwintig jaar stond gisteren voor de kassa bij 's lands grootste kruidenier. Twee keer per week haalt hij daar de boodschappen voor zijn overbuurman Jan, die veroordeeld is tot de rolstoel en in het verzorgingstehuis bij hem tegenover woont. Met dank aan corona zit het altijd gezellige praatje bij

Jan op de kamer er voor nu even niet in, dus doen ze dat noodgedwongen aan het raam waar doorheen mijn neef hem veilig de boodschappentas aanreikt. Maar dat terzijde.

Terug naar de kassa in de supermarkt. Wanneer mijn neef de boodschappen voor buurman Jan heeft afgerekend, doet hij ze met de nodige voorzichtigheid in de boodschappentas; de twee blikjes bier moeten wel heel overkomen.

Ondertussen heeft de caissière – juist ja, een jeugdige werkstudente – de boodschappen van de volgende klant aangeslagen en vertelt ze wat die moet afrekenen.

'Dat is dan 22 euro alstublieft.'

De vrouw schrikt. 'Oh jee, ik heb maar 20 euro bij me!'

Na wat wikken en wegen besluit ze uiteindelijk om de eieren achter te laten, met een 'dan maar geen pannenkoeken'.

Mijn neef, die de teleurstelling van de vrouw luid en duidelijk heeft meegekregen, breekt zonder aarzelen in en vraagt de vrouw of hij kan helpen. Verrast kijkt die hem aan en voor zij ook maar antwoord kan geven, heeft hij al een muntstuk uit zijn broekzak getoverd en legt twee euro bij de kassa neer. Met een 'Fijne dag en geniet van de pannenkoeken!' stapt hij zichtbaar blij de supermarkt uit, op weg naar buurman Jan.

| MARJAN DE KORT